

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα για τη μεταφορά στο εθνικό δίκαιο σε ομοσπονδιακό επίπεδο της ως άνω οδηγίας όσον αφορά την επιβολή δυσμενών διακρίσεων σε σχέση με αναπηρία, με εξαίρεση τα ομόσπονδα κράτη Βιέννης και Niederösterreich, ή δεν ανακοίνωσε τα μέτρα αυτά στην Επιτροπή.

(¹) ΕΕ L 303, σ. 16.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 22 Μαρτίου 2005

(Υπόθεση C-134/05)

(2005/C 143/30)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον E. Traversa, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, άσκησε στις 22 Μαρτίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία:

1. εξαρτώντας την άσκηση της δραστηριότητας εξώδικης εισπράξεως απαιτήσεων από τη χορήγηση άδειας της τοπικής αστυνομικής αρχής (Questore)·
2. περιορίζοντας την ισχύ της άδειας στην επικράτεια της επαρχίας όπου χορηγήθηκε η άδεια αυτή·
3. συνδέοντας την άσκηση της δραστηριότητας εξώδικης εισπράξεως απαιτήσεων με επαγγελματικούς χώρους ειδικώς αναφερόμενους στην άδεια·
4. εξαρτώντας την άσκηση της δραστηριότητας σε επαρχία για την οποία ο επιχειρηματίας δεν διαθέτει άδεια από την παροχή εντολής σε εξουσιοδοτημένο εκπρόσωπο·
5. υποχρεώνοντας τους επιχειρηματίες να αναρτούν κατά τρόπο εμφανή πινακίδα στην οποία αναγράφονται όλες τις υπηρεσίες που μπορούν να προσφέρουν στους πελάτες·
6. διατηρώντας σε ισχύ διάταξη προβλέπουσα ότι η τοπική αστυνομική αρχή (Questore) έχει την ευχέρεια να εξαρτά τη χορήγηση της άδειας από πρόσθετους όρους·
7. περιορίζοντας την ελευθερία των επιχειρηματιών να καθορίζουν τις τιμές των υπηρεσιών τους·

8. κηρύσσοντας τη δραστηριότητα εισπράξεως απαιτήσεων ασυμβίβαστη με τις τραπεζικές και πιστωτικές δραστηριότητες του νομοθετικού διατάγματος 385/93,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 43 και 49 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας·

— να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

1. Η προϋπόθεση περί άδειας της αστυνομικής αρχής είναι ασυμβίβαστη με το άρθρο 49 της Συνθήκης, καθόσον επιβάλλεται αδιακρίτως σε όλους τους παρέχοντες υπηρεσίες που είναι εγκατεστημένοι σε άλλο κράτος μέλος, χωρίς, ωστόσο, να λαμβάνεται υπόψη η εκπλήρωση, εκ μέρους των επιχειρηματιών αυτών, των υποχρεώσεων που επιβάλλει, για την προστασία του ιδίου δημοσίου συμφέροντος, η κανονιστική ρύθμιση της χώρας καταγωγής τους.
2. Η ιταλική επικράτεια διαιρείται, επί του παρόντος, σε 103 επαρχίες. Αυτό συνεπάγεται ότι ο επιχειρηματίας κράτους μέλους ο οποίος επιθυμεί να εγκατασταθεί στην Ιταλία και να επεκτείνει τη δραστηριότητά του σε σημαντικό τμήμα της ιταλικής επικράτειας οφείλει να υποβάλει τόσες αιτήσεις χορηγήσεως άδειας όσες είναι οι επαρχίες στις οποίες εκτείνεται η ζώνη που επιθυμεί να καλύψει, στην περίπτωση δε κατά την οποία επιθυμεί να εγκατασταθεί και να ασκήσει τη δραστηριότητά του σε όλη την ιταλική επικράτεια οφείλει να υποβάλει 103 αιτήσεις.
3. Μία εταιρία η οποία επιθυμεί να εγκατασταθεί στην Ιταλία και να δραστηριοποιηθεί σε ζώνη κάποιας έκτασης οφείλει όχι μόνο να αποκτήσει περισσότερες άδειες, αλλά και να εξασφαλίσει τόσους επαγγελματικούς χώρους όσες είναι οι χορηγηθείσες άδειες και οι καλυπτόμενες επαρχίες. Η εκπλήρωση αυτής της υποχρεώσεως, πέραν του γεγονότος ότι δεν είναι αναγκαία για την άσκηση της δραστηριότητας, είναι ασφαλώς δυσανάλογη, δεδομένου του κόστους που συνεπάγεται για τους επιχειρηματίες. Επιπλέον, η επιβαλλόμενη στους επιχειρηματίες υποχρέωση να διαθέτουν επαγγελματικούς χώρους ισοδυναμεί με απαίτηση περί εγκαταστάσεως, στο εν λόγω κράτος μέλος, του παρέχοντος υπηρεσίες υπό καθεστώς διασυνοριακής παροχής υπηρεσιών.
4. Ένας επιχειρηματίας που ασκεί νομίμως τη δραστηριότητά του πρέπει να μπορεί να την ασκεί σε όλη την ιταλική επικράτεια, χωρίς να απαιτείται η εκ μέρους του σύναψη συμβάσεως εντολής με ενδιάμεσο πρόσωπο στην περίπτωση κατά την οποία ο επιχειρηματίας αυτός επιθυμεί να δραστηριοποιηθεί εκτός της επαρχίας για την οποία τού χορηγήθηκε η άδεια. Συγκεκριμένα, ο ως άνω εντολοδόχος, ο οποίος δραστηριοποιείται στον ίδιο τομέα, αποτελεί δυνητικό ανταγωνιστή του εντολέα, ενώ, εξάλλου, η προσφυγή σε ενδιάμεσο πρόσωπο συνεπάγεται πρόσθετο κόστος σε χρόνο και οικονομική επιβάρυνση για τον ίδιο τον εντολέα.

5. Η υποχρέωση αναρτήσεως, στον επαγγελματικό χώρο, εμφανούς πινακίδας με τις παρεχόμενες υπηρεσίες προϋποθέτει κατ' ανάγκη ότι ο επιχειρηματίας διαθέτει χώρους ασκήσεως της εν λόγω δραστηριότητας. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιβαλλόμενη στους επιχειρηματίες υποχρέωση να διαθέτουν επαγγελματικούς χώρους στο κράτος μέλος της παροχής των υπηρεσιών ισοδυναμεί με απαίτηση περί εγκαταστάσεως, στο εν λόγω κράτος μέλος, του παρέχοντος υπηρεσίες υπό καθεστώς διασυνοριακής παροχής υπηρεσιών.
6. Η ευχέρεια που καταλείπεται στις τοπικές αστυνομικές αρχές (Questore) να εξαρτούν τη χορήγηση άδειας για την άσκηση της δραστηριότητας εισπράξεως απαιτήσεων από «πρόσθετους όρους», για τους οποίους δεν παρέχονται περαιτέρω διευκρινίσεις, δεν ανταποκρίνεται στις επιταγές διαφάνειας και αντικειμενικότητας που επιβάλλει η νομολογία του Δικαστηρίου, έστω και αν η εξουσία του Questore περιορίζεται από τον νόμο και από τον σκοπό που αυτός επιδιώκει.
7. Οι περιορισμοί στον ελεύθερο καθορισμό των τιμών αποτελούν εμπόδιο τόσο στην ελευθερία εγκαταστάσεως όσο και στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών. Ειδικότερα, ο νέος επιχειρηματίας που επιχειρεί να εισέλθει σε συγκεκριμένη αγορά πρέπει να επιβληθεί στους ανταγωνιστές του και η τιμή των υπηρεσιών αποτελεί πρωταρχικό παράγοντα για την απόκτηση πελατείας.
8. Το γεγονός ότι, κατά την ιταλική κανονιστική ρύθμιση, η άσκηση της επίμαχης δραστηριότητας είναι ασυμβίβαστη με την άσκηση τραπεζικών και πιστωτικών δραστηριοτήτων οδηγεί σε απαγόρευση για τους επιχειρηματίες τραπεζικών και πιστωτικών υπηρεσιών άλλων κρατών μελών να ασκούν στην Ιταλία τη δραστηριότητα εισπράξεως απαιτήσεων, επικαλούμενοι τις καθιερωμένες από τη Συνθήκη αρχές της ελευθερίας εγκαταστάσεως ή της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το College van Beroep voor het bedrijfsleven με απόφαση της 22ας Μαρτίου 2005 στην υπόθεση Stichting Zuid — Hollandse Milieufederatie κατά Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, υποστηριζόμενου από την LTD Nederland

(Υπόθεση C-138/05)

(2005/C 143/31)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Με απόφαση της 22ας Μαρτίου 2005, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 25

Μαρτίου 2005, το College van Beroep voor het bedrijfsleven, στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιόν του διαφοράς μεταξύ Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie και Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, υποστηριζόμενου από την LTD Nederland, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Δύναται το άρθρο 8 της οδηγίας περί φυτοπροστατευτικών προϊόντων⁽¹⁾ να εφαρμοστεί από τον εθνικό δικαστή μετά την παρέλευση της προθεσμίας του άρθρου 23 της οδηγίας αυτής;
- 2) Πρέπει το άρθρο 16 της οδηγίας περί βιοκτόνων⁽²⁾ να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η διάταξη αυτή έχει το ίδιο περιεχόμενο με το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας περί φυτοπροστατευτικών προϊόντων;
- 3) Πρέπει το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας περί φυτοπροστατευτικών προϊόντων να ερμηνευθεί ως υποχρέωση stand-still υπό την έννοια ότι ένα κράτος μέλος έχει την εξουσία να τροποποιήσει το υπάρχον σύστημα ή την υπάρχουσα πρακτική μόνο στο μέτρο που τούτο οδηγεί σε αξιολόγηση σχετικά με την έγκριση ενός φυτοπροστατευτικού προϊόντος σύμφωνα με την οδηγία αυτή;
- 4) Αν στο ερώτημα 3 δοθεί αρνητική απάντηση:

Θέτει το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας περί φυτοπροστατευτικών προϊόντων περιορισμούς όσον αφορά τις τροποποιήσεις των εθνικών κανόνων σχετικά με τη διάθεση βιοκτόνων στην αγορά, και αν ναι ποιους περιορισμούς;

- 5) Αν στο ερώτημα 4 δοθεί αρνητική απάντηση:

Βάσει ποιων κριτηρίων πρέπει να κριθεί αν πρόκειται για μέτρα που θέτουν σοβαρά σε κίνδυνο το αποτέλεσμα που επιδιώκει η οδηγία περί φυτοπροστατευτικών προϊόντων;

- 6) Αν στο ερώτημα 2 δοθεί αρνητική απάντηση:

α) Πρέπει το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας περί φυτοπροστατευτικών προϊόντων να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, αν ένα κράτος μέλος επιτρέπει να διατίθενται στην αγορά εντός της επικρατείας του φυτοπροστατευτικά προϊόντα που έχουν δραστικές ουσίες οι οποίες δεν περιλαμβάνονται στο παράρτημα I της οδηγίας αυτής και δύο χρόνια μετά την κοινοποίηση της οδηγίας αυτής διατίθενταν στην αγορά, πρέπει να ληφθεί υπόψη το άρθρο 4 της οδηγίας περί φυτοπροστατευτικών προϊόντων;

β) Πρέπει στη συνέχεια το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας περί φυτοπροστατευτικών προϊόντων να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, αν ένα κράτος μέλος επιτρέπει να διατίθενται στην αγορά εντός της επικρατείας του φυτοπροστατευτικά προϊόντα που έχουν δραστικές ουσίες οι οποίες δεν